



RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

CONSEIL D'ÉTAT
section de législation

advies 55.514/1
van 28 maart 2014

avis 55.514/1
du 28 mars 2014

over

sur

een ontwerp van koninklijk
besluit 'tot regeling
van sommige
verzekeringsovereenkomsten
tot waarborg van de
terugbetaling van het kapitaal
van een hypotheclair krediet'

un projet d'arrêté royal 'réglant
certains contrats d'assurance
visant à garantir le
remboursement du capital d'un
crédit hypothécaire'

Op 26 februari 2014 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Minister van Economie en Consumenten verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van koninklijk besluit 'tot regeling van sommige verzekeringsovereenkomsten tot waarborg van de terugbetaling van het kapitaal van een hypothecair krediet'.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 20 maart 2014. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Wouter PAS, staatsraden, Marc RIGAUX en Michel TISON, assessoren, en Marleen VERSCHRAEGHEN, toegevoegd griffier.

Het verslag is uitgebracht door Paul DEPUYDT, eerste auditeur-afdelingshoofd.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 28 maart 2014.

*

Le 26 février 2014, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par le Ministre de l'Économie et des Consommateurs à communiquer un avis, dans un délai de trente jours, sur un projet d'arrêté royal 'régulant certains contrats d'assurance visant à garantir le remboursement du capital d'un crédit hypothécaire'.

Le projet a été examiné par la première chambre le 20 mars 2014. La chambre était composée de Marnix VAN DAMME, président de chambre, Wilfried VAN VAERENBERGH et Wouter PAS, conseillers d'État, Marc RIGAUX et Michel TISON, assesseurs, et Marleen VERSCHRAEGHEN, greffier assumé.

Le rapport a été présenté par Paul DEPUYDT, premier auditeur chef de section.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise de l'avis a été vérifiée sous le contrôle de Marnix VAN DAMME, président de chambre.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 28 mars 2014.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2.1. In de wet van 25 juni 1992 ‘op de landverzekeringsovereenkomst’ werden door de wet van 21 januari 2010 ‘tot wijziging van de wet van 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst wat de schuldsaldoverzekeringen voor personen met een verhoogd gezondheidsrisico betreft’ de artikelen 138ter-1 tot 138ter-13 ingevoegd. Doelstelling van deze wet was om personen met een verhoogd gezondheidsrisico die een enige eigen woning willen verwerven en/of verbouwen zoveel mogelijk toegang te bieden tot een betaalbare schuldsaldoverzekering.

Tegen de voornoemde wet van 21 januari 2010 werd een beroep tot gedeeltelijke vernietiging ingesteld dat aanleiding heeft gegeven tot het arrest 166/2011 van 10 november 2011 van het Grondwettelijk Hof. In dat arrest, dat het betrokken beroep heeft verworpen, wordt onder meer het volgende gesteld:

“B.5.1. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de wet van 21 januari 2010 is opgevat als een kaderwet (*Parl. St.*, Kamer, 2009-2010, DOC 52-1977/008, p. 3).

B.5.2. De wetgever heeft in eerste instantie de mogelijkheid willen bieden aan de verzekeringssector en aan de consumenten- en patiëntenorganisaties om samen een oplossing uit te werken voor de problematiek van de toegang van personen met een verhoogd gezondheidsrisico tot schuldsaldoverzekeringen (*Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-1977/001, pp. 5-6).

De Commissie voor Verzekeringen, die is ingesteld bij de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen, werd in dit verband ermee belast vóór 3 augustus 2010 een gedragscode uit te werken, waarin welbepaalde aangelegenheden dienden te worden geregeld (artikel 138ter-1, § 1, van de wet van 25 juni 1992, in samenhang gelezen met artikel 18, tweede lid, van de wet van 21 januari 2010).

B.5.3. De Commissie voor Verzekeringen is evenwel niet erin geslaagd binnen die termijn een gedragscode uit te werken.

Daardoor komt de « wettelijke regeling » in de plaats van die gedragscode (*Hand.*, Kamer, 3 december 2009, p. 57). Uit artikel 139, § 1, 3°, van de wet van 25 juni 1992 blijkt immers dat de « wettelijke regeling bedoeld in artikelen 138ter-2 tot 138ter-6 » in de plaats komt van de door de Commissie voor Verzekeringen uit te werken gedragscode, indien die Commissie niet erin slaagt de gedragscode te bepalen.”

2.2. Een eerste ontwerp van koninklijk besluit ‘tot regeling van sommige verzekeringsovereenkomsten tot waarborg van de terugbetaling van het kapitaal van een hypothecair krediet’ werd reeds aan de afdeling Wetgeving om advies voorgelegd en maakte het voorwerp uit van advies 53.646/1/V van 1 augustus 2013. In dit advies werd onder meer het volgende gesteld:

“2.7. In het arrest 166/2011 van 10 november 2011 heeft het Grondwettelijk Hof de wet van 21 januari 2010 getoetst aan verscheidene fundamentele rechten en vrijheden. Bij die toetsing sloeg het Grondwettelijk Hof in het bijzonder acht op de algemene economie van de voornoemde wet. Zo bracht onder meer het gegeven dat die wet is opgevat als een kaderwet, waarvan het toepassingsgebied nog dient te worden verfijnd door de Koning, het Hof tot het besluit dat de uitsluitende bedoeling van de wetgever er in bestaat tegemoet te komen aan de problemen die personen met een verhoogd gezondheidsrisico ondervinden bij de toegang tot verzekeringsovereenkomsten (overweging B.13.2). Verder leidde het Hof uit een combinatie van alle bepalingen van de wet de erin vervatte evenwichten af, zoals het gegeven dat de wetgever niet alleen het belang van het recht op eerbiediging van het privéleven van de kandidaatverzekerde heeft erkend, maar ook ‘de noodzaak van de verzekeraar om het gezondheidsrisico te [kunnen] bepalen’ (overweging B.16.8). Zowel de algemene economie van de wet als de voornoemde evenwichten hebben het Hof er mede toe gebracht het tegen de wet van 21 januari 2010 ingestelde beroep te verwerpen.”

De conclusie van het advies was de volgende:

“Het ontwerp is aan zeer grondige herwerking toe. Enerzijds dienen tal van bepalingen, bij gebreke aan rechtsgrond, uit het ontwerp weggelaten te worden. Anderzijds dient het ontwerp op tal van punten te worden aangevuld, aangezien het in zijn huidige vorm niet kan worden beschouwd als de omvattende regeling die de wetgever voor ogen stond.

Het ontworpen besluit kan dan ook als dusdanig geen doorgang vinden en zal in een grondig herwerkte versie opnieuw om advies moeten worden voorgelegd.”

2.3. De stellers van het ontwerp hebben zich niet beperkt tot een loutere herwerking van de tekst van het initiële ontwerp van koninklijk besluit, maar hebben ervoor geopteerd om de betrokken wetsbepalingen in een herwerkte versie op te nemen in het ontwerp van wet ‘betreffende de verzekeringen’ (hierna: ontworpen verzekeringswet), meer bepaald in de artikelen 212 tot 224 ervan¹.

2.4. Het *sub* 2.3 vermelde wetsontwerp heeft de wet van 21 januari 2010 in essentie op de hierna volgende punten gewijzigd.

2.4.1. Er is geen sprake meer van een gedragscode, noch wordt nog een rol weggelegd voor de Commissie voor Verzekeringen bij de totstandkoming ervan. Aan de Koning wordt in artikel 212, § 1, van de ontworpen verzekeringswet delegatie verleend voor het treffen van uitvoeringsbepalingen voor een aantal punten die grotendeels dezelfde zijn als deze vervat in artikel 138-1, § 1, van de wet van 25 juni 1992.

In artikel 212, § 3, van de ontworpen verzekeringswet wordt de burgerrechtelijke sanctie vervat in artikel 23 van het eerste ontwerp van koninklijk besluit opgenomen.

2.4.2. In artikel 214, derde lid, van de ontworpen verzekeringwet wordt in een nieuwe delegatie aan de Koning voorzien betreffende de gevallen waarin de herverzekeraar geen herbeoordeling moet verrichten.

¹ Voor de tekst van het ontwerp van wet zoals aangenomen in de plenaire vergadering van de Kamer van volksvertegenwoordigers en overgezonden aan de Senaat, zie *Parl.St.* Kamer 20 maart 2014, nr. 53-3361/007.

2.4.3. In artikel 217, § 1, van de ontworpen verzekeringswet wordt een nieuwe delegatie aan de Koning ingeschreven om te bepalen dat het Opvolgingsbureau voor tarifiering geen onderzoek voert naar voorstellen van bijpremie wanneer deze bijpremie geen minimale ratio van de basispremie vertegenwoordigt.

In het nieuwe artikel 217, § 4, van de ontworpen verzekeringswet wordt bepaald dat de Compensatiekas de werkingskosten van het Opvolgingsbureau draagt volgens de door de Koning vastgestelde regels.

In het nieuwe artikel 217, § 5, van de ontworpen verzekeringswet wordt erin voorzien dat de ombudsdienst voor verzekeringen instaat voor het secretariaat van het Opvolgingsbureau.

3.1. Het om advies voorgelegde ontwerp van koninklijk besluit strekt ertoe uitvoering te geven aan diverse bepalingen van de ontworpen verzekeringswet. Meer in het bijzonder vindt het ontwerp rechtsgrond in de artikelen van de ontworpen verzekeringswet, waarvan melding wordt gemaakt in het eerste lid van de aanhef, met dien verstande dat moet worden opgemerkt wat volgt.

3.2. De artikelen 214, 222 en 223 van de ontworpen verzekeringswet worden weliswaar vermeld in het eerste lid van de aanhef van het ontwerp maar strekken de ontworpen regeling niet tot rechtsgrond. Daarentegen wordt in het betrokken lid van de aanhef geen melding gemaakt van artikel 213 van de ontworpen verzekeringswet, alhoewel het tweede lid van die bepaling rechtsgrond biedt voor de artikelen 6 tot 11 van het ontwerp, gelezen in samenhang met artikel 108 van de Grondwet, dat aan de Koning de algemene bevoegdheid verleent tot het uitvoeren van de wet².

3.3. De vraag rijst in welke bepaling van de ontworpen verzekeringswet rechtsgrond kan worden gevonden voor artikel 16 van het ontwerp. Hierover ondervraagd verklaarde de gemachtigde:

“Artikel 16 van het ontwerpbesluit bepaalt binnen welke termijn de beslissing omtrent het sluiten van het contract aan de kandidaat-verzekeringnemer moet worden meegedeeld. De rechtsgrond van deze bepaling ligt vervat in de verordenende bevoegdheid van de Koning waarnaar wordt verwezen in de aanhef van het ontwerpbesluit. De bepaling ligt bovendien in de lijn van artikel 212, § 1, 5° van de verzekeringswet dat meer over het algemeen aan de Koning toelaat om de termijnen vast te leggen waarbinnen over de aanvraag van de kandidaat-verzekeringnemer moet worden beslist. Artikel 219 van de verzekeringswet legt in dit verband geen beslissingstermijn op, doch ten gronde is het aangewezen dat de kandidaat-verzekeringnemer binnen de kortste termijn duidelijkheid krijgt over de vraag of hij met de verzekeringsonderneming een schuldsaldoverzekeringscontract kan sluiten in overeenstemming met de door het Opvolgingsbureau bepaalde voorwaarden.”

Ermee rekening houdend dat in artikel 212, § 1, 5°, van de ontworpen verzekeringswet, waarnaar wordt verwezen in de door de gemachtigde verstrekte uitleg, een meer

² Ook artikel 217, §§ 1 en 3, van de ontworpen verzekeringswet, biedt rechtsgrond voor sommige bepalingen van het ontwerp (artikelen 12, § 1, eerste lid, en § 2, 14, 15 en 17), gelezen in samenhang met artikel 108 van de Grondwet.

algemene verplichting is vervat, blijft de rechtsgrond voor artikel 16 van het ontwerp problematisch. Zulks kan niet worden verholpen door een beroep te doen op artikel 108 van de Grondwet.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

4. De aanhef van het ontwerp dient aan te vangen met het volgende lid:

“Gelet op de Grondwet, artikel 108;”.

5. Rekening houdend met hetgeen *sub* 3.2 is opgemerkt, schrappe men in het eerste lid van de aanhef van het ontwerp zoals het om advies is voorgelegd, de vermelding van de artikelen 214, 222 en 223 van de ontworpen verzekeringswet, en dient nog melding te worden gemaakt van artikel 213, tweede lid, van dezelfde wet.

6. Het derde lid van de aanhef van het ontwerp zoals het om advies is voorgelegd en waarin wordt verwezen naar artikel 108 van de Grondwet, moet worden geschrapt.

7. Aan het einde van het lid van de aanhef waarin wordt gerefereerd aan de adviezen van de Raad van State schrijve men “..., met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;”.

Artikel 7

8. In de Nederlandse tekst van artikel 7, tweede lid, 2°, van het ontwerp schrijve men “en die een verhoogd risico in hoofde van ...”.

Artikel 12

9. In artikel 12, § 2, tweede lid, van het ontwerp moeten de woorden “de in het tweede lid bedoelde termijn” worden vervangen door de woorden “de in het eerste lid bedoelde termijn”.

Artikel 30

10. Het bepaalde in artikel 30 van het ontwerp betreft niet specifiek de Compensatiekas en wordt om die reden beter in bijvoorbeeld hoofdstuk II van het ontwerp ondergebracht.

1. En application de l'article 84, § 3, alinéa 1^{er}, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation a fait porter son examen essentiellement sur la compétence de l'auteur de l'acte, le fondement juridique et l'accomplissement des formalités prescrites.

*

PORTÉE ET FONDEMENT JURIDIQUE DU PROJET

2.1. La loi du 21 janvier 2010 'modifiant la loi du 25 juin 1992 sur le contrat d'assurance terrestre en ce qui concerne les assurances du solde restant dû pour les personnes présentant un risque de santé accru' a inséré les articles 138ter-1 à 138ter-13 dans la loi du 25 juin 1992 'sur le contrat d'assurance terrestre'. L'objectif de cette loi était de permettre aux personnes présentant un risque de santé accru qui veulent acquérir et/ou transformer une habitation propre et unique d'accéder autant que possible à une assurance du solde restant dû à un coût raisonnable.

Un recours en annulation partielle, qui a donné lieu à l'arrêt 166/2011 du 10 novembre 2011 de la Cour constitutionnelle, a été formé contre la loi précitée du 21 janvier 2010. Cet arrêt, qui a rejeté le recours concerné, énonce notamment ce qui suit :

« B.5.1. Il ressort des travaux préparatoires que la loi du 21 janvier 2010 a été conçue comme une loi-cadre (*Doc. parl.*, Chambre, 2009-2010, DOC 52-1977/008, p. 3).

B.5.2. Le législateur a d'abord voulu permettre au secteur de l'assurance et aux organisations de consommateurs et de patients d'élaborer ensemble une solution pour la problématique de l'accès des personnes présentant un risque de santé accru aux assurances de solde restant dû (*Doc. parl.*, Chambre, 2008-2009, DOC 52-1977/001, pp. 5-6).

La Commission des assurances, créée par la loi du 9 juillet 1975 relative au contrôle des entreprises d'assurances, était à cet égard chargée d'élaborer, avant le 3 août 2010, un code de bonne conduite contenant une série d'éléments précis (article 138ter-1, § 1^{er}, de la loi du 25 juin 1992, lu en combinaison avec l'article 18, alinéa 2, de la loi du 21 janvier 2010).

B.5.3. La Commission des assurances n'est toutefois pas parvenue à élaborer un code de bonne conduite dans ces délais.

De ce fait, la 'réglementation légale' remplace ce code de bonne conduite (*Ann.*, Chambre, 3 décembre 2009, p. 57). En effet, il ressort de l'article 139, § 1^{er}, 3^o, de la loi du 25 juin 1992, que les 'dispositions légales [...] prévues aux articles 138ter-2 à 138ter-6' remplacent le code de bonne conduite à élaborer par la Commission des assurances si cette Commission ne parvient pas à fixer le code de bonne conduite ».

2.2. Un premier projet d'arrêté royal 'régulant certains contrats d'assurance visant à garantir le remboursement du capital d'un crédit hypothécaire' avait déjà été soumis pour avis à la section de législation et faisait l'objet de l'avis 53.646/1/V du 1^{er} août 2013. Cet avis énonçait notamment ce qui suit :

« 2.7. Dans son arrêt 166/2011 du 10 novembre 2011, la Cour constitutionnelle a confronté la loi du 21 janvier 2010 à divers droits et libertés fondamentaux. Lors de cette

confrontation, la Cour constitutionnelle a été particulièrement attentive à l'économie générale de la loi précitée. C'est ainsi, entre autres, que le fait que cette loi a été conçue comme une loi-cadre, dont le champ d'application doit encore être précisé par le Roi, a conduit la Cour à en conclure que le législateur a uniquement voulu résoudre les problèmes que rencontrent les personnes présentant un risque de santé accru en matière d'accès aux contrats d'assurances (considérant B.13.2). La Cour a en outre déduit, de la combinaison de l'ensemble des dispositions de la loi, les équilibres qu'elles contiennent, tels que le fait que le législateur n'a pas seulement reconnu l'importance du droit au respect de la vie privée du candidat à l'assurance mais également 'la nécessité pour l'assureur de [pouvoir] déterminer le risque sanitaire' (considérant B.16.8). Tant l'économie générale de la loi que les équilibres précités ont conduit la Cour à rejeter le recours formé contre la loi du 21 janvier 2010 ».

La conclusion de l'avis était la suivante :

« Le projet devra être remanié en profondeur. D'une part, étant dépourvues de fondement juridique, toute une série de dispositions devront être omises du projet. D'autre part, le projet devra être complété en de nombreux points, dès lors que dans sa forme actuelle, il ne peut pas être considéré comme le dispositif global envisagé par le législateur.

L'arrêté en projet ne peut dès lors pas être maintenu comme tel et une version fondamentalement remaniée devra à nouveau être soumise pour avis ».

2.3. Les auteurs du projet ne se sont pas limités à un simple remaniement du texte du projet initial d'arrêté royal, mais ont opté pour l'intégration des dispositions légales concernées, dans une version remaniée, dans le projet de loi 'relatif aux assurances' (ci-après : loi sur les assurances en projet), plus particulièrement dans ses articles 212 à 224 ¹.

2.4. Le projet de loi mentionné au point 2.3 a modifié dans son essence la loi du 21 janvier 2010 sur les points suivants.

2.4.1. Il n'est plus question d'un code de bonne conduite et il n'est plus prévu qu'un rôle soit dévolu à la Commission des assurances en ce qui concerne son élaboration. L'article 212, § 1^{er}, de la loi sur les assurances en projet habilite le Roi à fixer des dispositions d'exécution pour un certain nombre de points qui sont dans une large mesure similaires à ceux prévus à l'article 138-1, § 1^{er}, de la loi du 25 juin 1992.

La sanction civile prévue à l'article 23 du premier projet d'arrêté royal est insérée dans l'article 212, § 3, de la loi sur les assurances en projet.

2.4.2. L'article 214, alinéa 3, de la loi sur les assurances en projet confère une nouvelle délégation au Roi pour les cas dans lesquels le réassureur ne doit pas procéder à une réévaluation.

2.4.3. Une nouvelle délégation au Roi est inscrite à l'article 217, § 1^{er}, de la loi sur les assurances en projet pour prévoir que le Bureau du suivi de la tarification n'examine pas les propositions de surprime lorsque cette surprime ne représente pas un ratio minimum de la prime de base.

¹ Pour le texte du projet de loi tel qu'il a été adopté en séance plénière de la Chambre des représentants et transmis au Sénat, voir *Doc. parl.*, Chambre, 20 mars 2014, n° 53-3361/007.

Le nouvel article 217, § 4, de la loi sur les assurances en projet dispose que la Caisse de compensation supporte les frais de fonctionnement du Bureau du suivi, selon les modalités déterminées par le Roi.

Le nouvel article 217, § 5, de la loi sur les assurances en projet prévoit que le service ombudsman des assurances assure le secrétariat du Bureau du suivi.

3.1. Le projet d'arrêté royal soumis pour avis vise à donner exécution à diverses dispositions de la loi sur les assurances en projet. Plus particulièrement, le projet trouve un fondement juridique dans les articles de la loi sur les assurances en projet mentionnés au premier alinéa du préambule, sous réserve des observations formulées ci-après.

3.2. Si les articles 214, 222 et 223 de la loi sur les assurances en projet sont mentionnés au premier alinéa du préambule du projet, il n'en demeure pas moins qu'ils ne procurent pas de fondement juridique à la réglementation en projet. Par contre, l'alinéa concerné du préambule ne mentionne pas l'article 213 de la loi sur les assurances en projet, bien que l'alinéa 2 de cette disposition procure un fondement juridique aux articles 6 à 11 du projet, combiné avec l'article 108 de la Constitution, qui accorde au Roi le pouvoir général d'exécution de la loi ².

3.3. La question se pose de savoir que dans quelle disposition de la loi sur les assurances en projet l'article 16 du projet peut trouver un fondement juridique. Interrogé à ce sujet, le délégué a déclaré ce qui suit :

« Artikel 16 van het ontwerpbesluit bepaalt binnen welke termijn de beslissing omtrent het sluiten van het contract aan de kandidaat-verzekeringnemer moet worden meegedeeld. De rechtsgrond van deze bepaling ligt vervat in de verordenende bevoegdheid van de Koning waarnaar wordt verwezen in de aanhef van het ontwerpbesluit. De bepaling ligt bovendien in de lijn van artikel 212, § 1, 5° van de verzekeringswet dat meer over het algemeen aan de Koning toelaat om de termijnen vast te leggen waarbinnen over de aanvraag van de kandidaat-verzekeringnemer moet worden beslist. Artikel 219 van de verzekeringswet legt in dit verband geen beslissingstermijn op, doch ten gronde is het aangewezen dat de kandidaat-verzekeringnemer binnen de kortste termijn duidelijkheid krijgt over de vraag of hij met de verzekeringsonderneming een schuldsaldoverzekerings kan sluiten in overeenstemming met de door het Opvolgingsbureau bepaalde voorwaarden ».

Dès lors que l'article 212, § 1^{er}, 5°, de la loi sur les assurances en projet, visé dans les explications fournies par le délégué, contient une obligation plus générale, le fondement juridique de l'article 16 du projet pose problème. Il ne peut y être remédié en invoquant l'article 108 de la Constitution.

² L'article 217, §§ 1^{er} et 3, de la loi sur les assurances en projet, procure également un fondement juridique à certaines dispositions du projet (articles 12, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, et § 2, 14, 15 et 17), combiné avec l'article 108 de la Constitution.

EXAMEN DU TEXTE

Préambule

4. Le préambule du projet doit commencer par l'alinéa suivant :
« Vu la Constitution, l'article 108 ; ».
5. Compte tenu des observations formulées au point 3.2, on supprimera au premier alinéa du préambule du projet, tel qu'il est soumis pour avis, la mention des articles 214, 222 et 223 de la loi sur les assurances en projet et on mentionnera encore l'article 213, alinéa 2, de la même loi.
6. Le troisième alinéa du préambule du projet, tel qu'il est soumis pour avis et qui vise l'article 108 de la Constitution, doit être supprimé.
7. À la fin de l'alinéa du préambule visant les avis du Conseil d'État, on écrira « ..., en application de l'article 84, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, 2^o, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973 ; ».

Article 7

8. Dans le texte néerlandais de l'article 7, alinéa 2, 2^o, du projet, on écrira « en die een verhoogd risico in hoofde van ... ».

Article 12

9. À l'article 12, § 2, alinéa 2, du projet, les mots « le délai stipulé à l'alinéa 2 » doivent être remplacés par les mots « le délai stipulé à l'alinéa 1^{er} ».

Article 30

10. L'article 30 du projet ne concernant pas spécifiquement la Caisse de compensation, mieux vaudrait l'intégrer, par exemple, dans le chapitre II du projet.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER

DE VOORZITTER - LE PRÉSIDENT

Marleen VERSCHRAEGHEN

Marnix VAN DAMME